



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Josefem Karnoubem
sídlem 5. května 213/4, Bílina

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2022, č. j.
KUUK/058095/2022/DS/Lin

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Most (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 1. 2022, č. j. MmM/006031/2022/OSČ-P/DP. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán

vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se z nedbalosti dopustil porušením § 4 písm. c) téhož zákona tak, že dne 21. 6. 2021 v 16.27 hodin na silnici I/13 na 79,5 km za exitem Liběšice a na úrovni obce Želenice ve směru do Mostu při řízení vozidla X registrační značky X nerespektoval přenosnou svíslou dopravní značku B 21a (zákaz předjíždění) a předjížděl v případě, kdy je to přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno.

2. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci podle § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu ve spojení s § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), uložena pokuta ve výši 5 000 Kč, podle § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu ve spojení s § 35 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky byl žalobci dále uložen správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel po dobu 6 měsíců a podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že přestupek byl projednáván na podkladě oznámení policie doručeného správnímu orgánu I. stupně dne 12. 7. 2021. K němu policie přiložila úřední záznam o přestupku a datový nosič s fotodokumentací a videozáznamem ze služebního vozidla. Správní orgán I. stupně nejprve vydal příkaz ze dne 27. 9. 2021, proti němuž však žalobce podal odpor.
4. Správní orgán I. stupně pokračoval v řízení a předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 8. 11. 2021. Toto jednání se konalo v nepřítomnosti žalobce, jenž se k němu nedostavil. V den konání ústního jednání byla správnímu orgánu I. stupně doručena omluva žalobce z jednání s ohledem na jeho týdenní pobyt v zahraničí v termínu jednání. Písemností ze dne 9. 11. 2021 správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce o neakceptaci omluvy s ohledem na její opožděnost a nedoložení v ní uplatněného důvodu. Po seznámení žalobce s podklady a jeho vyjádření přistoupil správní orgán I. stupně k vydání shora popsaného prvostupňového rozhodnutí vypraveného dne 14. 1. 2022.
5. V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán I. stupně zejména odkázal na pořízenou videodokumentaci, kde je skutek, kdy žalobce předjížděl neoznačené policejní vozidlo, zachycen. Žalobci nic nebránilo ve výhledu na předmětnou dopravní značku, jím provedený manévr byl předjížděním, nikoli souběžnou jízdou, jež je popsána v § 12 odst. 3 zákona o silničním provozu. Dopravní značka B 21a je opatřením obecné povahy, je třeba ji považovat za zákonnou dokud orgán k tomu příslušný nevysloví její nezákonnost, k čemuž v daném případě nedošlo. Správní orgán I. stupně měl za zjištěné naplnění formální i materiální stránky přestupku a v neposlední řadě odůvodnil druh a výši uloženého trestu. K omluvě z ústního jednání uvedl, že byla odeslána v pátek 5. 11. 2021 a doručena v pondělí 8. 11. 2021, tedy v den jednání. Správní orgán ji nepovažoval za důvodnou a včasnou.

6. K odvolání žalobce, jež se obsahově shodovalo s nyní podanou žalobou, přezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný. Ani on neměl o spáchání přestupku žalobcem pochybnosti a plně se ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně, na něž odkázal. Aprobval rovněž závěr o nedostatečnosti strohé omluvy žalobce z ústního jednání. Důležitým faktorem pro uznání omluvy je rovněž její včasnost, přičemž v daném případě byla omluva doručena správnímu orgánu I. stupně až v den konání ústního jednání.

II. Žaloba

7. Žalobce ve včasné žalobě uvedl, že v prvostupňovém řízení došlo k upření jeho práva zúčastnit se ústního jednání, když nebyla akceptována jeho důvodná a včasná omluva. Žalobce omluvu odůvodnil týdenním pobytem v zahraničí, který byl dlouhodobě plánován. Pokud správní orgán I. stupně považoval omluvu za nedostatečnou či nepodloženou, měl žalobce vyzvat, aby zahraniční pobyt doložil. Žalobce omluvu doručil již v ranních hodinách, zatímco jednání bylo nařizeno na odpolední dobu.
8. K přestupku samotnému žalobce namítl, že na úrovni přenosné dopravní značky B 21a nedošlo z jeho strany k předjíždění, ale šlo o souběžnou jízdu vozidel. Žalobce odkázal na pořízený videozáznam, dle něž k zahájení předjíždění policejního vozidla docházelo v momentě, kdy to nebylo danou dopravní značkou zakázáno, a v době, kdy se obě vozidla míjela, již vozidlo žalobce pokračovalo plynule ve svém směru jízdy, kdy nevybočovalo z jednoho jízdního pruhu do druhého, a nedocházelo tedy k předjíždění. Policejní vozidlo navíc zakrylo žalobci výhled na přenosnou dopravní značku B 21a, a žalobce tedy značku ani nemohl vidět. Žalobce měl před sebou dostatečný rozhled a prostor. K předjíždění vozidla v době, kdy to zakazovalo dopravní značení, nedocházelo. Pokud by žalovaný dovodil zavinění žalobce, je důvodné toto kvalifikovat v souladu s §125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jakožto jiné porušení povinnosti, kdy žalobce nesplnil nebo porušil povinnost stanovenou v § 4 písm. a) uvedeného zákona. Právní kvalifikace správních orgánů proto neodpovídá rozhodným skutečnostem.
9. Na závěr žalobce poukázal na vadné užití dopravní značky B 21a (zákaz předjíždění) v daném místě. Je v rozporu s požadavkem na plynulost dopravního provozu, aby před místem, kde dochází k zúžení dvou jízdních pruhů do jednoho, bylo zakázáno předjíždění a nebylo použito dopravní značení prikazující dodržování systému řazení do tzv. „zipu“. Užití dopravní značení je unikátní a nemá v jiných případech obdoby. Dle žalobce mělo být užití pravidla tzv. „zipu“ prostřednictvím dopravní značky IP29 (Střídavé řazení).

III. Vyjádření žalovaného

10. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl. V návaznosti na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že strohá omluva žalobce z ústního jednání správnímu orgánu I. stupně logicky nestačila. Navíc byla

doručena až v den konání ústního jednání. Žalobce měl navíc zvoleného zmocněnce a jeho přítomnost u jednání nebyla nutná. Přestupkové jednání žalobce je na videozáznamu viditelné včetně toho, že musel vidět dopravní značku zakazující předjíždění. Jeho argumentace v žalobě je účelová. Dopravní značka znázorňující zipování bývá umístěna na komunikacích, kde se tvoří kolony a je hustý pohyb motorových vozidel. Žalobce je zkušeným řidičem, jenž si musel být vědom, čeho se dopouští. Svislé dopravní značky se zásadně umísťují pouze při pravém kraji vozovky, jak tomu v tomto případě bylo.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
12. K projednání věci nařídil soud jednání. Při něm účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích. Zástupce žalobce zejména doplnil, že šlo maximálně o nedbalost žalobce a jeho ojedinělé jednání, žalobce by tedy neměl být trestán přísně. Dokazování soud neprováděl, neboť účastníci takový postup nenavrhovali a ani soud neměl za potřebné je za účelem vypořádání žalobních bodů provádět.
13. Podle § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky, k ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení. Ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu.
14. K první žalobní námitce soud uvádí, že v daném případě správní orgán I. stupně přistoupil i bez žádosti žalobce k nařízení ústního jednání. Jelikož jednání proběhlo v nepřítomnosti žalobce, je třeba posoudit, zda byly pro takový postup naplněny podmínky ustanovení § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky.
15. Problematikou omluvy z ústního jednání se správní judikatura již bohatě zabývala. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23, příhodně shrnul, že *„aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny tři podmínky: 1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.“*
16. V rozsudku ze dne 27. 1. 2015, č. j. 6 As 215/2014-25, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Stěžovatel nemá pravdu, když tvrdí, že ho měl městský úřad vyzvat k doložení dalších důvodů“*

omluvy z ústního jednání, pokud měl pochybnosti. Důkazní břemeno ohledně prokázání náležitosti omluvy totiž leží na osobě, která omluvu podává. Bylo tedy pouze věci stěžovatele, aby doložil důvody omluvu ospravedlňující. Úkolem magistrátu nebylo poučovat stěžovatele o tom, jaké by měl předložit důkazy a důvody omluvy.“ Rozsudkem ze dne 9. 7. 2015, č. j. 6 As 97/2015-27, Nejvyšší správní soud k tomuto tématu doplnil, že „setrvává na názoru, že náležitá omluva z ústního jednání je pouze taková, která je učiněna neodkladně, opřena o důležitý důvod a obviněný tento důvod spolu s omluvou doloží. Nelze dát obecně platnou odpověď na otázku, kdy správní orgán vystačí s posouzením náležitosti omluvy na základě důkazů předložených obviněným, a kdy by měl naopak vyzvat obviněného k odstranění vzniklých pochybností o důvodu omluvy, příp. o její včasnosti. Vždy bude záležet na konkrétních okolnostech případu. Střetávají se zde totiž základní zásady správního řízení. Ty na jednu stranu vyžadují, aby správní orgán bral ohled na oprávněné zájmy účastníka řízení, poskytl mu řádné poučení a umožnil mu uplatňovat jeho procesní práva (srov. § 2 odst. 3, § 4 odst. 2 a odst. 4 správního řádu), na druhou stranu však též zavazují správní orgán, aby usiloval o dosažení řešení, které je v souladu s veřejným zájmem (v přestupkovém řízení půjde o potrestání pachatele), a aby rozhodoval bez zbytečných průtahů (srov. § 2 odst. 4, § 6 odst. 1 správního řádu). Zásadně platí, že břemeno prokázat náležitou omluvu z ústního jednání tíží toho, kdo omluvu podává.“

17. Citované závěry lze bezpochyby uplatnit také v podmínkách úpravy § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky. Náležitou omluvou je dle přesvědčení soudu taková omluva, která souhrnně vyhoví požadavkům na její včasnost (bezodkladnost), důvodnost a doložení uplatněného důvodu. Tyto parametry nelze hodnotit izolovaně, nýbrž ve vzájemné souvislosti, neboť jeden důvod omluvy uplatněný např. krátce před ústním jednáním může být hodnocen jako včasný, zatímco jiný důvod omluvy uplatněný třeba i s několikadenním předstihem před jednáním může být posouzen jako uplatněný opožděně. Podstatné jsou tedy konkrétní okolnosti případu.
18. V nynější věci žalobce jako důvod omluvy a současné žádosti o jiný termín ústního jednání uvedl: „budu cca týden v zahraničí“. K omluvě nebyl připojen jakýkoli podklad, jímž by bylo tvrzení žalobce doloženo. Soud uvádí, že pobyt v zahraničí lze obecně jistě přijmout jako dostatečný důvod k omluvě, v dané věci však žalobce tuto skutečnost nijak nedoložil. K tomu přistupuje žalobcem zvolený způsob omluvy, která byla správnímu orgánu I. stupně zaslána poštou v době, kdy bylo zřejmé, že se do dispozice správního orgánu může dostat přinejlepším v den konání ústního jednání, ne-li později. Je pravdou, že v návaznosti na doručení předvolání k jednání neměl žalobce velký časový prostor k váhání s omluvou. Dle doručky k předvolání byla tato zásilka uložena dne 22. 10. 2021, a předvolání tak bylo žalobci doručeno dle § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, desátým dnem po dni uložení, tedy v pondělí 1. 11. 2021, právě týden před termínem jednání. Na tom nic nemění skutečnost, že žalobce si tuto zásilku nakonec dne 2. 11. 2021 osobně na poště vyzvedl.
19. Sám žalobce však uvádí, že důvodem omluvy byl pobyt v zahraničí, jenž byl dlouhodobě plánován. Nejedná se tedy o situaci, kdy by se žalobce o důvodu, pro nějž se nemůže dostavit k ústnímu jednání, dozvěděl teprve po doručení předvolání, např. krátce před jednáním. Jak tomu u zahraničních pobytů nejčastěji bývá a jak ostatně sám žalobce uvádí, o zahraničním pobytu věděl s časovým předstihem. Je tedy zřejmé, že již v době doručení

předvolání si žalobce musel uvědomit kolizi termínu jednání s jeho zahraničním pobytem. Zde přichází ke slovu zmíněný požadavek na včasnost a bezodkladnost omluvy. Měl-li žalobce doručeno předvolání v pondělí 1. 11. 2021, přičemž fakticky se o něm patrně dozvěděl v úterý 2. 11. 2021, kdy podepsal doručenkou, a termín jednání přitom byl stanoven na pondělí 8. 11. 2021, vyžadovala od něj tato situace adekvátní reakci. Ta nemusela nutně spočívat ve zcela okamžitém kontaktování správního orgánu I. stupně, rychlost reakce však měla jít ruku v ruce se zvoleným komunikačním prostředkem.

20. Správní orgán jistě bylo možno kontaktovat např. telefonicky či e-mailem, kteréžto způsoby by se s ohledem na jistou časovou tíseň nabízely. Odeslání zásilky s nedoloženou omluvou datovanou dnem 4. 11. 2021 poštou na konci týdne při vědomí, že ústní jednání se koná v nejbližší pondělí, soud nepovažuje za adekvátní, resp. bezodkladnou reakci. Lze dodat, že pakliže již žalobce zvolil formu poštovní zásilky, tím spíše se nabízelo, aby k omluvě připojil např. kopii letenky, rezervace ubytování apod. Toto žalobce neučinil a v důsledku kombinace obecného, nijak nepodloženého tvrzení o zahraničním pobytu, zvoleného komunikačního prostředku (poštovní zásilka) a načasování odeslání omluvy ponechal správní orgán I. stupně do poslední chvíle v domněnku, že se jednání bude ze jeho přítomnosti konat. Soud proto shrnuje, že omluva žalobce nebyla učiněna bezodkladně, a tedy včas, nebyla ani sebemenším způsobem doložena, protože ji správní orgán I. stupně správně vyhodnotil jako nikoli náležitou.
21. V souladu s citovanou judikaturou soud uvádí, že za popsané situace nebylo povinností správního orgánu vyzývat žalobce k doložení důvodnosti nikoli náležité omluvy. Není bez zajímavosti, že po provedení ústního jednání nebylo bez dalšího přistoupeno k vydání rozhodnutí, nýbrž žalobci byl poskytnut prostor k seznámení s podklady a vyjádření, čehož žalobce využil. V tomto svém vyjádření časově navazujícím na provedené ústní jednání v jeho nepřítomnosti a na neuznání jeho omluvy, o čemž byl výslovně vyrozuměn, žalobce ani neprojevil nesouhlas s neuznáním omluvy, ani důvod omluvy blíže nevysvětloval či nedokládal. Správnímu orgánu I. stupně tím ani nedal prostor pro to, aby ten např. dal žalobci zapravdu a nařídil opakované ústní jednání v novém termínu poté, co mu žalobce vyjevil, že s provedením ústního jednání v jeho nepřítomnosti není ztotožněn. S námitkou proti neuznání omluvy žalobce přišel až v odvolání a následně v žalobě.
22. Závěrem soud k danému tématu doplňuje, že plnou moc udělenou svému zástupci žalobce předložil až po provedení ústního jednání v žalobcově nepřítomnosti. Nepřípadné je proto vyjádření žalovaného k žalobě v tom smyslu, že přítomnosti žalobce u jednání nebylo třeba, neboť byl v řízení zastoupen. V době konání ústního jednání žalobce zastoupen nebyl.
23. Také další část žaloby vztahující se již k samotnému řešenému skutku považuje soud za nedůvodnou.
24. Podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu je při účasti na provozu na pozemních komunikacích každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými

signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.

25. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích předjíždí vozidlo v případech, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno.
26. Podle § 12 odst. 1 zákona o silničním provozu, mimo obec se na pozemní komunikaci o dvou nebo více jízdních pruzích vyznačených na vozovce v jednom směru jízdy jezdí v pravém jízdním pruhu. V ostatních jízdních pruzích se smí jet, jestliže je to nutné k objíždění, předjíždění, otáčení nebo odbočování.
27. Podle § 12 odst. 3 zákona o silničním provozu, je-li na pozemní komunikaci o dvou nebo více jízdních pruzích v jednom směru jízdy taková hustota provozu, že se vytvoří souvislé proudy vozidel, v nichž řidič motorového vozidla může jet jen takovou rychlostí, která závisí na rychlosti vozidel jedoucích před ním, mohou jet motorová vozidla souběžně (dále jen "souběžná jízda"); přitom se nepovažuje za předjíždění, jedou-li vozidla v jednom z jízdních pruhů rychleji než vozidla v jiném jízdním pruhu.
28. K žalobním námitkám zpochybňujícím průběh situace či viditelnost dopravní značky vymezující zákaz předjíždění soud především odkazuje na policejní videozáznam, kde je celý skutek přehledně zachycen. V policejním autě byla umístěna jak přední, tak zadní videokamera, jimiž byla pozice žalobcova vozidla v každý okamžik zachycena. Je pravdou, že žalobce přešel z pravého do levého pruhu ještě daleko před značkou B 21a, jelikož nejprve v době, kdy to nebylo zakázáno, předjížděl vozidlo, jedoucí za policisty. Následně však v levém pruhu setrval, v čase videozáznamu 16:27:07 minul značku B 21a, která pro něj byla viditelně umístěna, a poté předjel policejní vůz jedoucí v pravém pruhu. Viditelnost předmětné značky pro žalobce je z videozáznamu dobře patrna, zejména při jeho pozastavení v uvedeném čase, kdy je ze zadní policejní kamery vidět jak předmětná dopravní značka, která již tedy není zakryta policejním vozem, tak vozidlo žalobce, které má v tu dobu značku stále viditelně před sebou. V tuto chvíli již žalobce neměl pokračovat v rychlejší jízdě v levém pruhu, jejímž prostřednictvím předjel policejní vozidlo v pruhu pravém. Žalobce však v rychlejší jízdě pokračoval, čímž docílil předjetí.
29. Nesprávná je žalobcova argumentace, že šlo o souběžnou jízdu vozidel. Souběžná jízda je popsána v § 12 odst. 3 zákona o silničním provozu. O takovou situaci se nejednalo již proto, že hustota dopravy byla mírná, a tedy nelze hovořit o souvislých prouděch vozidel. Žalobce naopak v podstatě učebnicově využil levého pruhu mimo obec k jeho účelu předvídanému v § 12 odst. 1 zákona o silničním provozu, tedy k předjíždění. O učebnicový případ by se však jednalo pouze tehdy, pokud by právě v okamžik předjíždění policejního vozidla nebyl takový manévr přechodnou úpravou provozu (z důvodu blížícího se zúžení komunikace) zakázán.
30. Pokud žalobce naznačuje, že nešlo o předjíždění, neboť nejprve nejel přímo za policejním vozem v pravém pruhu, z něž by za účelem předjetí vybočil, soud uvádí, že naplnění takové podmínky není k předjetí třeba. Žalobce původně jel řádně v pravém pruhu, načež

se rozhodl předjet před ním jedoucí vozidlo (vozidlo za policejním vozem). Proto vybočil do levého pruhu a toto vozidlo předjel. Následně, aniž se znovu zařadil do pravého pruhu, se rozhodl předjet také další vozidlo (policejní) jedoucí v pravém pruhu. Proto pokračoval v pruhu levém. Zde minul dopravní značku B 21a, avšak namísto zvolnění a nepřekonání policejního vozu, žalobce pokračoval v rychlejší jízdě a vozidlo policie předjel. Tím žalobce ohrozil účel předmětné přechodné úpravy provozu, jímž bylo umožnění bezpečného zařazení před ním v pravém pruhu jedoucího vozidla do pruhu levého, kam byl provoz sveden, když pravý pruh následně končil.

31. Policejní vozidlo minulo značku zákazu předjíždění jednoznačně dříve než žalobce, který se tak nacházel až za ním. V takové situaci nebyl žalobce oprávněn dostat se před plynule jedoucí policejní vůz. Žalobce jej však svou rychlostí překonal, tedy jej předjel. Na tomto závěru nic nemění skutečnost, že žalobce v danou chvíli nikam nevybočil a pokračoval kolem policejního vozu rovně. Výše bylo popsáno, že právě pokračováním v rychlé jízdě rovně v levém jízdním pruhu žalobce omezil policejní vozidlo, jemuž již v té chvíli měl být levý pruh bezpečně dostupný k následnému přerazení. Skutečnost, že žalobce, jak uvádí, měl před sebou dostatečný rozhled, je vzhledem k uvedenému irelevantní. Tím spíše si měl žalobce všimnout zákazové dopravní značky. Vzhledem k uvedenému soud uvádí, že právní kvalifikace skutku, jak k ní správní orgány přistoupily, odpovídá dostatečně zjištěnému skutkovému stavu, neboť žalobce skutečně porušil zákaz předjíždění.
32. Ke zmínce zástupce žalobce učiněné při jednání soudu, že žalobce jednal maximálně v nedbalosti, a neměl by tedy být přísně trestán, soud dodává, že námitka ohledně druhu či výše uloženého trestu se v žalobě neobjevila, protože se jí soud zabývat nemůže (§ 71 odst. 2, § 75 odst. 2 s. ř. s.). Lze alespoň uvést, že také správní orgány hodnotily jednání žalobce jako nedbalostní, jak to plyne z napadeného rozhodnutí.
33. Pokud jde o závěrečnou argumentaci nevhodně užitým dopravním značením, soud ve shodě se správními orgány uvádí, že není na žalobci, jakožto účastníku silničního provozu, aby si sám vyhodnocoval smysl a přínos konkrétního dopravního značení a aby v případě, že dle jeho názoru dopravní značka přínosná není, tuto značku nerespektoval. Takový přístup může v právním státě stěžít obstat. Dopravní značky naplňují z hlediska aktuální právní úpravy znaky opatření obecné povahy a jako takové jsou také právní cestou napadnutelné. Nelze však připustit, aby účastníci provozu na pozemních komunikacích dopravní značky nerespektovali a následně argumentovali nevhodností dopravního značení. Účel předmětné značky ostatně soud výše vysvětlil. Odpověď na tuto žalobní námitku podal v odůvodnění svého rozhodnutí také správní orgán I. stupně, jenž správně hovořil o presumpci správnosti dopravní značky (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009-83).

V. Závěr a náklady řízení

34. Na základě shora uvedené argumentace soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
35. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem,

kteřé důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu ani žádné náklady přesahující běžný rozsah činnosti správního orgánu nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 12. května 2023

Mgr. Zdeněk Macháček
samosoudce